

Η στρατιωτική θητεία από χριστιανικής σκοπιάς

Η Παλαιά Διαθήκη, στο πρώτο κιόλας βιβλίο της που λέγεται Γένεση, περιγράφει τον τρόπο ζωής των Πρωτόπλαστων στον Παράδεισο. Απ' αυτή την παραδεισένια ζωή απουσίαζε κάθε έννοια κακού, αντιδικίας, σύγκρουσης, πολέμου. Ο άνθρωπος βρισκόταν σε τέλεια αρμονία τόσο με το Θεό, όσο και με το συνάνθρωπό του. Μέχρι τη στιγμή που, υπακούοντας στο διάβολο, ο άνθρωπος έγινε αποστάτης και κληρονόμησε την αμαρτία, το κακό, το θάνατο.

Οι συνέπειες της προπατορικής αμαρτίας και γενικά της ανθρώπινης αμαρτίας είναι τραγικές και σε όλους γνωστές. Ο πρώτος γιός του Αδάμ γίνεται αδελφοκτόνος και οι μετέπειτα γενεές οδηγούνται στην ασυνεννοησία, τον ανταγωνισμό και την αντιδικία, γιατί φέρουν μέσα τους το ίδιο μικρόβιο του εγωισμού και της αμαρτίας. Θέλουν να υψωθούν ως θεοί, χτίζοντας τον πύργο της Βαβέλ, και χάνουν την ομόνοια και επικοινωνία μεταξύ τους. Κι από τότε η ανθρωπότητα σύρεται διαρκώς σε πολέμους, συμφορές και καταστροφές σε παγκόσμιο, διεθνές, τοπικό αλλά και διαπροσωπικό επίπεδο.

Η κατάσταση που έχουμε περιγράψει θα μπορούσε να αλλάξει μόνο αν οι άνθρωποι αποφάσιζαν να υποτάξουν το θέλημα τους στο θέλημα του Θεού, όπως συνέβαινε πριν από την πώση των πρωτοπλάστων, και κατόρθωναν να ζουν όπως οι πρώτοι Χριστιανοί των Ιεροσολύμων που, σύμφωνα με τις

Πράξεις των Αποστόλων, «τα είχαν όλα κοινά και δεν υπήρχε ούτε ένας φτωχός ανάμεσά τους». Κάτι τέτοιο ωστόσο αποτελεί ουτοπία και, είτε το θέλουμε είτε όχι, είμαστε αναγκασμένοι να ζούμε κάτω από την απειλή του πολέμου και να παλεύουμε για τη διατήρηση της ελευθερίας, της ειρήνης και της δικαιοσύνης και την επίτευξη της προόδου και της ευημερίας.

Πολλές φορές διατυπώνονται αντιρρήσεις για το αν είναι από θρησκευτικής και ηθικής πλευράς επιτρεπτό οι Χριστιανοί νέοι να κατατάσσονται στον στρατό, να εκπαιδεύονται στη χρήση των όπλων και προπαντός να χρησιμοποιούν τα όπλα σε περίπτωση επίθεσης εκθρικών δυνάμεων. Σε αρκετές περιπτώσεις, τέτοιου είδους διλήμματα και προβληματισμοί τίθενται ή καλύτερα υποβάλλονται, από οπαδούς αιρέσεων ή άλλων περιθωριακών ομάδων, οι οποίοι παρερμηνεύοντας την Αγία Γραφή, θεωρούν ότι η ένοπλη θητεία βρίσκεται σε αντίθεση προς την εντολή «ου φονεύσεις» ή προς τις προτροπές του Ιησού για αγάπη προς τον πλησίον και για αποφυγή της εκδίκησης με το να στρέφουμε και το άλλο μάγουλο σ' αυτόν που μας έχει κτυπήσει στο ένα.

Η υποκριτική συμπεριφορά αυτών των ανθρώπων είναι εμφανής γιατί, ενώ αρνούνται να πάρουν όπλο, δεν αρνούνται και απαιτούν μάλιστα το δικαίωμα να απολαμβάνουν όλα εκείνα τα αγαθά, υλικά και πνευματικά, για τη διασφάλιση των οποίων απαιτείται η υπηρεσία κάποιων στις ένοπλες δυνάμεις. Επί πλέον, οι άνθρωποι αυτοί αδυνατούν να διακρίνουν ανάμεσα στον επιθετικό και επεκτατικό πόλεμο, που είναι ηθικά καταδικαστέος, και τον αμυντικό που διεξάγεται υπέρ πίστεως και πατρίδος, ούτε και λαμβάνουν υπόψη τους το στοιχείο της ανθρώπινης προαίρεσης, θεωρώντας εντελώς άδικο και εσφαλμένα ότι κάθε νέος, που υπηρετεί τη θητεία του, το κάνει επειδή είναι πολεμοχαρής.

Η ζωή τού κάθε ανθρώπου, επομένως και του επιτιθέμενου ή του εισβολέα, αποτελεί σίγουρα σημαντικό αγαθό. Υπάρχουν όμως ανώτερα αγαθά, όπως η επικράτηση της ειρήνης, της δικαιοσύνης και της ελευθερίας, για τα οποία οφείλει κανείς να αγωνίζεται, γιατί ο αγώνας αυτός ισοδυναμεί με προσπάθεια να αναχαιπιστεί το κακό. Είναι γι' αυτό το λόγο που ο ίδιος ο Θεός, που έδωσε την εντολή ου φονεύσεις, ενδυνάμωσε το Δαυίδ για να φονεύσει το Γολιάθ και το Σαμψών για να εξολοθρεύσει τους Φιλισταίους, κατέπνιξε τους Αιγυπτίους του Φαραώ στην Ερυθρά θάλασσα και κατέκαυσε τους κατοίκους των Σοδόμων. Όπως σαφέστατα αναφέρεται στη συγχωρητική ευχή, που διαβάζεται στον πεθαμένο, «για να μη γίνει το κακό αθάνατο, από φιλανθρωπία (ο Θεός), διέταξε αυτή η ένωση (ψυχής και σώματος) και αυτός ο αδιάσπαστος δεσμός, με τη θεία θέληση να διακόπτεται και να διαλύεται».

Μεγάλοι Πατέρες της Εκκλησίας μας, που διακρίθηκαν για την αγάπη και τη φιλανθρωπία τους, όπως ο Μέγας Αθανάσιος και ο Μέγας Βασίλειος, διδάσκουν σαφέστατα πως «να φονεύει κανείς δεν επιτρέπεται, αλλά το να αφαιρεί τη ζωή των αντιπάλων στον πόλεμο και νόμιμο είναι και άξιο επαίνου. Επειδή αυτοί που φονεύουν στον πόλεμο υπερμαχούν για την πίστη και τη φύλαξη της σωφροσύνης. Διότι αν μια φορά κυριαρχήσουν οι βάρβαροι και οι άπιστοι, ούτε ευσέβεια θα παραμείνει, διότι αυτοί θα την αθετούν και ταυτόχρονα θα σπνρίζουν την κακοπιστία τους, ούτε σωφροσύνη και φύλαξη της τιμής, διότι θα γίνονται από αυτούς πολλοί βιασμοί και ατιμώσεις νέων και νεανίδων».

Αυτό αγαπητοί εθνοφρουροί είναι σήμερα το διακύβευμα στην ημικατεχόμενη πατρίδα μας. Η φύλαξη της ευσέβειας και η διατήρηση της τιμής και της σωφροσύνης. Γι' αυτό βρισκόμαστε εδώ και γι' αυτό ως Εκκλησία βρισκόμαστε και θα εξακολουθήσουμε να βρισκόμαστε δίπλα σας.